

BAHR-I TAVÎL VE BAYBURTLU ZİHNÎ'NİN İKİ BAHR-I TAVÎLİ

MÜZAHİR KILIÇ*

ÖZET

Divan edebiyatında nesir belirli alanlarda kullanılmıştır. Şuara tezkireleri bunların başında gelir. Ama daha çok dinî metinler nesir halinde yazılmıştır. Nesir-nazım karışımı metinler bütün nesir eserleri arasında daha ağırlıklı görülür. Allah'a yakarış ve bu türün en güzel örneği Sinan Paşa'nın Tazarru'nâme'si olup nesir ağırlıklıdır. Bu nesirlerin çoğu secilidir. Divanlarda rastlanan ve Bahr-ı Tavîl adıyla bilinen vezinli ve secili örnekler için serbest şiir veya retorik bir nesir örneği denilebilir. Bu alanda yapılan detaylı çalışma Aksoyak'a aittir.¹ Edebiyatımızda meşhur koşmasıyla tanınan Zihnî, mürettep divanında iki adet de bahr-ı tavîle yer vermiştir. Bunlardan biri naat, diğeri -tevarih bölümünde yer almakta- sevgili ve güzellik unsurlarından oluşan, güzeli tasvir konusu işlenmiştir.

Birinci bahr-ı tavilde İslam peygamberi tasvir edilirken güzellik unsurları, Divan edebiyatının ortak dili olup, Kur'an ifadeleri olan; "ve'l-leyl, ve'-ş-şems, ve'd-duhâ" başta olmak üzere, peygamber sevgisini anlatan çok güzel ifadelerle yer verilmiştir. Ayrıca secilerin anlatıma kattığı ahenk, dilin ağırlığına rağmen farklı bir güzellik ve akıcılık hissettirmektedir. Kasidelerde işlenen naat konusu bahr-ı tavilde farklı bir mükemmelliğe ulaşmıştır.

İkinci bahr-ı tavil bir güzelleme örneğidir. Meşhur koşmasıyla tanınan Zihnî, belli ki bu alandaki başarısını ayrıca bir divan şâiri sıfatıyla bahr-ı tavillerde de göstererek bu konuda oldukça başarılı örnekler vermiştir. Bahr-ı tavil her divan şâirinin yazdığı bir tür değildir. Zihnî, divanında yer verdiği bu iki bahr-ı tavîliyle de farklılığını ortaya koymuştur. Bu çalışmada her iki bahr-ı tavil metinleri ve konuları ele alınacaktır.

BAHR-I TAVÎL AND TWO BAHR-I TAVÎL SAMPLES OF BAYBURTLU ZİHNÎ

ABSTRACT

Prose in Divan literature has been used for specific aims. Şuara tezkiresi are among these. Yet, more commonly, religious texts have been written in prose. Those texts which mix prose and verse are more

* Yrd. Doç. Dr., Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Bölümü, Öğretim Üyesi, muzahirk@msn.com

¹ Doç. Dr. İsmail Hakkı AKSOYAK, Gazi Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Beşevler/Ankara. aksoyak@yahoo.com. *Turkish Studies International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic Volume 2/4 Fall 2007.*

common. Sinan Pasha's Tazarrunname which is the best example of this type is mainly composed of prose. most of these proses have internal rhymes. Those examples found in Divans and known as Bahr-ı Tavil can be identified as free verse and rhetoric. Aksoyak has a detailed study in this field. Zihni, who is known with his famous ballad in our literature, has two bahr-ı tavils in his organized divan. One of them is in naat section and the other one is in tevarih section; both of them are written on beauty and beloved person.

While Islamic prophet is described in the first Bahr-ı Tavil, the elements of beauty, common language of Divan literature, some expressions of Qoran such as "ve'l-leyl, ve'sems, ve'd-duhâ" and splendid expressions on the love of prophet takes place there. Besides, the harmony internal rhymes bring into the story creates a different beauty and fluency. Naat topic used in odes reaches its peak in Bahr-ı tavil.

The second bahr-ı tavil is an example of lyric. Zihni, known for his famous ballad, shows his success also in this field and he gives perfect examples of bahr-ı tavil. Not every Divan poet writes bahr-ı tavil. Zihni has his exclusiveness by his two bahr-ı tavils in his Divan. In this study, both bahr-ı tavil texts will be investigated by their topics and texts.

Giriş

Bahr-ı tavil, Feülün mefâilün feülün feilün mefâilü cüzlerinden ibaret bir âhenk ölçüsüdür. Arapların en meşhur şâiri ve Ka'be'deki Muallaka'lardan en üstte duranın nâzımını İmrüü'l-Kays'ın

Kıfâ nebkî min zikrâ habîbin ve menzili

Bi-sıktı'l-livâ beyne'd-Dahûli fe havmeli

“Ey giden iki yolcu, durun da biz üçümüz sevgiliyi ve Dahul'e Havmel arasında Sıktu'l-Liva'daki obayı ana ana ağlayalım!”

beytinde olduğu gibi Arapça manzumelerde hoşça giderse de Türkçeye hiç yaraşmadığı için Türk şâirlerince hiç kullanılmamıştır.

Bir de bizim şâirlerden bazılarınca kullanılmış bir bahr-ı tavil vardır ki *feilâtün mefâilün müstef'ilün* gibi cüzlerin her mısradaki aynı miktarda olmak üzere istenildiği kadar tekrarından ibarettir. Bununu bir mısraı hemen hemen bir sahife yer tutar ekseriya latife-âmîz nazımlarda kullanılır. Şâir-i zarif Halil Nihad (Boztepe) Bey'in Ali Emiri için yazdığı iki mısradan birincisinin bir parçasında olduğu gibi:

“*Ey cihân-ı edeb ü ma‘rifetin muhterem ü muhteşem üstâdı, senin kadrini takdir edemez kimse, sen allâme-i yektâ-yı zaman fâzıl-ı ferzâne-i devrânsın efendim.*”²

Ölçülü ve uzun nesir cümleleri niteliğinde uyaklı dizelerden meydana gelen bir biçimdir. Dizelerin ölçüsü “feilâtün” “fâilâtün” “mefâilün” “müstef‘ilün” gibi parçalardan birinin arka arka yinelenmesiyle yazılır Dizelerde seciler de yapılır. Çok az kullanılmış bir biçimdir.

Şeyh Galib’den verilen örnek dört mısradan meydana gelmektedir.

Mısra-ı evvel (birinci dize ölçüsü: 74 feilâtün)

Mısra-ı sâni (ikinci dize ölçüsü: 70 feilâtün)

Mısra-ı sâlis (üçüncü dize ölçüsü: 66 feilâtün)

Mısra-ı Rabi’ (dördüncü dize ölçüsü: 44 feilâtün)³

Uzunluğu bazen bir sayfayı bulan bu şiirler tek beyit yahut tek kıtadan ibaret olurlar. Çoğunlukla divanların musammatlara ait bölümlerinin sonunda yer alırlar. Örneklerine az rastlanan bahr-ı tavîller divan şiirinin sanatlı şekillerindedir.⁴

Zihnî hem halk şiirinin hem de divan şiirinin önemli temsilcilerinden biridir. “Vardım ki yurdundan ayağ göçürmüş” diye başlayan koşması halk şiirinin bercestelerinden biridir. Bayburtlu Zihnî bu koşmasını Bayburt’un düşmanlar tarafından işgali üzerine yazmıştır.⁵ Bu koşmasının Halk Edebiyatı türleri arasında meşhur olması dolayısıyla herkes onu bir Halk şâiri olarak bilir. Ancak mürettep bir divana sahip olan Zihnî’nin çok meşhur bir *Sergüzeştname*’si⁶ de vardır ki hiciv alanında Nef‘î’nin *Sihâm-ı Kazâ*’sından sonra en çok tanınan eserler arasında yer alır. Halk şiirinin önemli türü sayılan destan da Zihnî’nin başarılı olduğu diğer bir nazım şeklidir. Onun birkaç destanı günümüze kadar ulaşmıştır.

Bayburtlu Zihnî ve Bahr-ı Tavîli

² Tahirî’l-Mevlevî, Edebiyat Lügati, s. 22, Enderun Kitabevi, İstanbul 1973.

³ Cem Dilçin, Örneklerle Türk Şiiri, s. 277-78.

⁴ Pala, İskender, Divan Şiiri Sözlüğü, Cilt: I-II, s. 71, Akçağ Yayınları, Ankara.

⁵ Karabey, Doç. Dr. Turgut, Bayburtlu Zihnî’nin (1797–1859) Meşhur Bir Koşmasına Tahlili Bir Bakış, *Milli Folklor*, 2007.

⁶ Ataürk Üniv. Kütüphanesi, Seyfettin Özege No 374, 178 sayfa. Eserin bilinen 11 yazma nüshası vardır.

Zihnî aynı zamanda iyi bir Divan şâiridir. Hatta divan şiirinin usta şâirlerinin çok az yetiştiği dönemde yetişmiş eğitimli şâirlerden biridir. Nüktedanlığı, hazır-cevap oluşu onun kişisel özelliklerindedir. Ancak yaşadığı devirde hak ettiği itibarı görememiş, çoğu kez basit memurluklarla İstanbul, Akka, Hopa, Ünye gibi birçok yeri dolaşmıştır. Görev yaptığı yerlerdeki haksızlıklara tahammül edemeyen, sürgün yaşayan, azledilen Zihnî'nin hicivlerine Adıyaman Üniversitesi'nde sunulan bildiriye geniş yer verilmiştir.⁷ Zihnî'nin konumuzla ilgili yönü divan şâirliğidir. Bu sebeple Zihnî divanını bilmek gerekir. Divanın akademik bir edisyon- kritik çalışması yapılmamıştır. *Sergüzeştname* ve *Hikâye-i Garibe*, Zihnî'nin diğer önemli eserleridir.

Zihnî Divanı, Zihnî'nin oğlu Ahmed Revâyî tarafından 1293/1876-77 yılında İstanbul'da Tavşantaşı'nda Matbaa-i Süleyman Efendi'de basılmıştır. Divan, birinci bölüm 72 sayfa ve ikinci bölüm 84 sayfa olmak üzere toplam olarak 4+72+84=160 sayfadır. (Sakaoğlu; 20) Divan, Kasâid, Tevârih, Musammatlar, Gazeliyyât, Müfredler bölümlerinden oluşmaktadır. Zihnî, daha çok halk şâiri olarak tanınmasına rağmen aynı zamanda iyi bir divan şâiridir. Müretteb bir divanın olması onu divan şâiri olarak da kabul etmemiz için yeterli bir sebeptir. Divan şiirinin hemen hemen birçok türünde şiir yazmıştır. Bu türlerden biri de bahr-ı tavîldir.

Divan edebiyatı şâirlerinin bahr-ı tavîl konusuna fazlaca yer verdikleri söylenemez. Aksoyak tarafından taranan divanların 30 kadarında bahr-i tavîle rastlanmıştır. Bahr-ı tavîller *feilâtün* tef'ilesinin arka arkaya tekrarlanmasından oluşurlar. Dizelerdeki tef'ile sayısında bir sınırlama yoktur. Konu itibarıyla sevgili ve aşk konuları daha çok işlenir. İlk bahr-ı tavîl örnekleri Ahmed Paşa ve Seyfi'ye aittir. Yine aynı çalışmada bahr-ı tavîl yazan son şâir olarak Kabataş Erkek Lisesi'nin 1940 yıllarında Edebiyat öğretmeni olarak görev yapan Abdülbâkî Fevzî Uluboy'dur. Türk edebiyatında mensur şiir tarzının ortaya çıkması ile birlikte bu türün kullanılmadığı görülmektedir. Ayrıca Cumhuriyet dönemi dilinin de bunda etkisi vardır. Zira Osmanlı dönemi dili ile Cumhuriyet dönemi dilinin mensur şiirdeki seci ve anlam birliği oluşturması eş değer görülemez.

⁷ Kılıç Müzahir, **Divan Şâiri Olarak Bayburtlu Zihni ve Hicivleri**, Klasik Türk Edebiyatı Sempozyumu, Adıyaman Üniversitesi, 2009.

Bu edebî türün mısraları, mısra‘-ı evvel, mısra‘-ı sâni, mısra‘-ı sâlis diye adlandırılmasına rağmen Zihnî'nin birinci bahr-ı tavîlde bu usule uyulmamıştır.

Genel olarak işlenen konuların aşk ve güzellik unsurları olmasına rağmen Zihnî'nin birinci şiiri “Der na‘t-ı Resûl” başlığını taşımakta, Hz. Peygamber'e yazılmış bir naat olarak diğer bahr-ı tavîllerden farklılık göstermektedir.

ZİHNÎ'NİN BİRİNCİ BAHR-I TAVÎLİ

Bahr-ı Tavîl Der-Na‘t-ı Resûl⁸

Hüsnüne ey mihr-i cihân-tâb senin mâh-ı mükerrerem mi desem, mihr-i muazzam mı desem, nûr-ı mücessem mi desem; ey saçı ve'l-leyl, yüzi şems ve'd-duhâ⁹. Her ne desem şânına ahrâdur eyâ mazhar-ı Tâhâ ve Yasîn veya pâdişâh-ı Leyle-i İsrâ, gözi mâ zâğa'l-basar¹⁰, parmağı ve'n-şakka'l-kamer, nutkuna mantûk-ı hacet, pâyına mescûd-ı şecer, nola dürründen açıla gül, hatt u hâlnla tefâhür ide. Sünbül ola çâker heme ezhâr-ı çemen ta ola düstûr-ı figân.

*Bülbül-i şeydâlarına, aşkına, rüsvâlarına, Mûsî-i hayrânın olup Tûr-i tecellî-i cemâlında bulam. Nükte-i sırr-ı erinî, fehm oluna. “Hurr ü yâ evsa'uhâ” feyz-i tecelli-i Huda, lutf-i şehenşâh-ı atâ, nola sabâ lutf edüp ahvâlümü dildâre beyân etmek için kâdeme cünbân-ı gülistân-ı bekâ semtine olsaydı vezân, cism-i nizârım dahi mümkün ola. Peyrev olarak âh-ı sehergâhile dergâhına yüzler sürerek, cûy-i sirişkim dökerek, sînemi bend bend sökerek, hâl-i dîger-günümü, derd ü dil mahzûnumu, sad-pâre ciger hûnumu, arz eylesem efgân ederek, çâk-ı girîbân ederek, kendisine yarlığım, gayrıya ağyârlığım, şâm ü seher zârlığım şerh edeyim. Belki terahhüm ide ahvâl-i perîşânuma ol dilber-i yektâ.

Pertev-i envâr-ı cemâlün kubbesi kevn ü mekândur ki senün enfes ü âfâkı dolaşmış felek-i heftümi aşmış per-i Cibrîl'e ulaşmış ser ü pâ devre-i arşiyeye-i ferşiyeye-i câmi' ki bu takdirce cemâlün senin âyîne-i dîdâr-ı Hudâ'dır ki kamer devr-i izârün mî degil, arş-ı cemâlün mî degil, kürsî-i kemâlın mî degil, Sidre'ye Tûbâ-yı kaddün oldu mu sâye-fiken, 'izz ü 'alâ şâh-ı tecellâ ve te'âlâ ve takaddes kademün basdı fülk-i firkata kaldı melekût ayağın altında. Le-

⁸ **Divân-ı Zihnî**, University Of Toronto Library, Z45A17-1876, s. 8-9.

⁹ الشمس والضحى Güneşe ve kuşluk vaktine and olsun. Kur'ân-ı Kerîm, 91/1.

¹⁰ (Muhammed'in) göz(ü) şaşmadı ve sınırı aşmadı. Kur'ân-ı Kerîm, 53/16-18.

amruke¹¹ mi degül tâc-ı serün işe levlâk serîr-i lî-ma‘allah senin, âlem-i lâhûtuna nâz-ı süvârî-i fezâ-yı ceberût, sâmi‘, asvâtü kalem-i mazhar âvâze-i ednâ ki ke-lemhi’l-basar, âfâka sefer, ol yüce dergâha güzâr, Hâlık-ı yektâyâ nazar, hâric-i ez tavk-ı beşer nola ger ihsân idesin. Lutfun ile yâd idesin, cân ü dili şâd idesin, bendeni âzâd idesin, mülkünü âbâd idesin. Kalmıyayım silsile-i gamda perâkende, perîşân ciger-pârelere hecriste, âvârelere aşkile, bîçârelere, derde giriftârlara, baht-ı siyâh-kârlara, şâm ü seher zârlara, seb‘a-ı seyyârlara, nâle-i şeydâlara, pertev-i lutfundan ola.

Hisse-i hüveydâ sensin. O sultân-ı ser-âmed ki gubâr-ı kademün her dü serâ çeşmine tutiyâdur. Eger ağrasa nîrâne-i nesîm-i kademün nâr söner, cennet-i Firdevs’e döner. Düşse çemen-zâr bu etvâr-ı nezâketle yolun serve hırâmân verir. Güllere handân verir, gülşene fermân verir. Ta ki zemistîn gülistâne mübeddel ola.

Güzlârda nergis-i ter ü reyhân-ı ter ü sünbül-i ter ü ezhâr-ı çemen çâr anâsır ola. Mânende-i gülgeşt-i cinân cümle-i kühsâr ola. Gevher-i kademünden dokuz eflâk zümürür nazarından eser-i feyzün ile. Nola Mesîhâ’ya verilse dem-i kudsi dahi Mûsî-i Kelîm’e yed-i beyzâ. Dürr-i yektâ sade-i ebr-i bahâr keremün katresi, Hızr âb-ı lebün raşhası, kevser keremün fazlası, hâl-ı siyehün Hind ü Habeş mülkine sultan, bütûn-ı mülke Süleymân, yüzün mâhda tâbân, ruhun mihr-i dirahşan, eyâ Yusuf-ı Ken’an, Hıtâ kâkül-i müşkînünün âşüftesidir. Nâfe-i çîn Çin’de âlüftesi; âhuları, âhu-nigehün mesti olub, çeşm-i gazâlânına hayrân değil, âdemi vahşide bile deşt-i beyâbânların (Zihnî)-i şeydâ gibi Mecnûn’un olup, zâr ü serâsîme güzer-i dâmen-i kühsârda hîzân ü gürîzân sana ey saçı leylâ.

BAHR-I TAVÎL II¹²

Beyt-i evvel

Dün gice bir dilber-i mümtâz, bir şahbâz, bir tannâz, bir şehnâz-ı hüsn-i icâz, ser-efrâz, sâhib- nâz gördüm. Aşk-ı gün â gün ile derd-i derûnum söyledim. Hâneme gelsen dedim âheste, ey nevrete, kâkül-deste, anber-beste, ger girmezse destin deste, cüste cüste derd-i aşkın insân öldürür.

Beyt-i sâni

¹¹ (Ey Resûlüm) senin ömrüne and olsun. Kur’ân-ı Kerîm, Hicr, 15/72.

¹² Divân-ı Zihnî, s. 67.

Câm sundu destime hurşid âfâkı mıdır? Sâki midür, la'lin mey-i bâki midür. Mahmûr idüm fark itmedüm bu neş'eyi kim bâde-i hamrâ mıdır, yâ kulkul-i mînâ mıdır* Sen de ey âfet ki bu âdet ki bu hâlet ki var çok fitneler icâd eder, îrâd eder, ifsâd eder. Şîrin lebün Ferhâd eder, çok halkı yeksân eder.*

Beyt-i sâlis

Hüsnün ey meh ahsenü'l-hüsnâ mıdır, ya tal'atın mihr-i cihân-ârâ fülk-i pîrâ mıdır? Yâ münthâ mı kâmetin, yâ Sidre mi, Tubâ mıdır? Yâ servi-i âzâde mi?* Görmedim bir dilberi bu cilvede, bu şîvede, bu nâz ü istiğnâda bu irâde ne a'lâda ne ednâda, yâ Rab ne gedâ ne şâhda sende bu bilmem hulyâda mı bilmem âde mi? *Hasretinle bilmezem kendim henüz dünyâ da mı, ukbâda mı? Gördüm seni rü'yâda mı, hulyâda mı bilmem. Serim sevdâda mı, gavgâda mı? Ya bir ulu da'vâda mı?* Sende bu nâz u nezâketler, tarâvetler, atâfetler ki var, üftâdenin bağrın söker, kanın döker, vermez amân, eyler yaman, kaşı keman, sâhib-kırân uşşâkı her ân öldürür.*

Beyt-i râbi'

Dehri tutmuş pertevin, ey husrevi hûbânımsın? Bir tâli-i yâver misin, hâver misin? Cevlân eder şems ü kamer, âsâr-ı hüsn ü ân yâ tâb-ı dirahşânın mıdır? Kaplamış âfâkı hüsnün, kevkeb dürr-i yemîdür, kılmış münevver âlemi, “nûrun alâ nûr” ke-mişkâti's-sabûh¹³ ey dil-rübâ bilmem cihân peyvendi fermânın mıdır? *Çâk eden âlem-meşâmın hâl-i anber-bû mudur? Gîsû mıdır yâ kâkül, şeb-bû mudur, yâ yâsemen mi? Ârızın gül-berg-i handân mı, yohsa zülf-i reyhân mıdır? *Sen ne hûb-rûsun, ne hoş-hûsun, ne hoş-gûsun. Güler yüzün, şîrîn sözün nebât-ı kanddan ahlâ şeker-rîzin meded uşşâkı ah ey tâir-i kuds-ı hoş-elhân öldürür*

Beyt-i hâmis

Zihnî zârın senden özge yârı yok, ağyâr yok; ikrârı var, inkârı yok. Hükmünde der-i dünyâ ve mâ fihâ cemâlinden cihân pür-nûrdur ey meh-likâ* vuslatınla bendeni dil-şâd kıl, âbâd kıl, âzâd kıl. Zindân-ı gamdan ey perî gel çeşmime kon. Yâ dil-i vîrâneye, efsâneye pejmürde bu kâşâneye. Rahm et bana* Zihnî-i kul senin, hâne senin, murg senin, lâne senin. Teklif ne hâcet, hâne-i halvet tende rahat, cânda tâkat kalmadı. Çün şart-ı ülfet, terk-i külfetdir

¹³ Kur'ân-ı Kerîm, Nûr, 24/35 ayetine işaret ediyor “ (Onun nuru) içinde lamba bulunan penceresiz bir oyuğa benzer.”

bî-verây-ı âşinâ.* Aşk-ı ser-gerdânınam, kurbânınam, hayrânınam. Oldum lebün vasfında şâh-ı Kande-hâr. Ankâ-şikâr ey pâdşâh-ı hüsn ü ân göster yüzün yohsa beni bu âh-ı nâlân öldürür.

Sonuç

Zihnî'ye ait bu iki bahr-ı tavîl sevgiliye ait güzellik unsurlarını içermektedir. Öncelikle *mahbub* denilince akla ilk gelen Hz. Peygamber'dir. Naat türünde yazılan birinci bahr-ı tavîl Kur'an diliyle ve mucize örnekleriyle Hz. Muhammed'i (SAV.) anlatmaktadır. Hz. Peygamber'in güzelliğine hitap ederek "Güzelliğine cihanı aydınlatan güneş mi desem, muazzam güneş mi desem, kerametli ay mı desem, yoksa mücessem bir nur mu desem, diyerek güzellik karşısında tarifsizliği ve çaresizliği dile getirmektedir. Gerçekte de Hz. Peygamber'in güzelliğini anlatacak kelimeler bulmak mümkün değildir. O'nu yine en iyi ifade eden Kur'an'dır. Çünkü O, Allah'ın en sevgili kuludur, Habîb'idir. Onun ayağının tozu gözlere tûtyâdır.

İkinci bahr-ı tavîl bir güzellemeden ibarettir. Bu bahr-ı tavîl beş beyitten ibaret olup, daha önce ifade ettiğimiz gibi beyitlerde kelime sınırlaması söz konusu değildir. *Fâilâtü* ve *fâilün* vezni esas alınmıştır. Ancak her beytin ikinci cümlesinde bu durumun değiştiği görülmektedir. Birinci bahrin tef'ileleri ise tavillerde çok fazla kullanılmayan *müfteilün* tef'ilesiyle devam etmektedir. Tahallüs beytinde de *Zihni-zârin senden özge yârı yok* sözleriyle *fâilâtün fâilâtün fâilün* kalıbını kullandığı görülmektedir.

Zihnî, halk şiirinde gösterdiği başarıyı Divan şiirinde de göstererek, çok az Divan şâirinin kaleme aldığı bahr-ı tavîl yazmada ki hünerini ve başarısını ortaya koymuştur.¹⁴

¹⁴ Bu makale; Tarihi ve Kültürü ile XIX Yüzyıldan Günümüze Bayburt Uluslararası Sempozyumu'nda (28-30 Mayıs 2014) sunulan bildiriden düzenlenmiştir.